

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 284/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval návrhy L. K., zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Chovancom, Trnavská cesta 60, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 3365/2014 a sp. zn. Rvp 3366/2014 na preskúmanie rozhodnutí Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/71/13-K zo 4. februára 2014 a sp. zn. VP/72/13-K zo 4. februára 2014 a takto

r o z h o d o l :

1. Návrhy L. K. vedené pod sp. zn. Rvp 3365/2014 a sp. zn. Rvp 3366/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 3365/2014.

2. Návrhy L. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 28. marca 2014 doručené návrhy L. K. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutí Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/71/13-K zo 4. februára 2014 a sp. zn. VP/72/13-K zo 4. februára 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Z návrhu pôvodne vedeného pod sp. zn. Rvp 3365/2014 vyplýva, že napadnutým rozhodnutím sp. zn. VP/71/13-K zo 4. februára 2014 výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, konateľovi obchodnej spoločnosti ..., s. r. o. (ďalej len „..., s. r. o.“), pokutu v sume 786 € zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení ústavného zákona č. 545/2005 Z. z. (ďalej len „ústavný zákon o ochrane verejného záujmu“ alebo „ústavný zákon“) podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov (ďalej len „oznámenie“) do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie.

Z návrhu pôvodne vedeného pod sp. zn. Rvp 3366/2014 vyplýva, že napadnutým rozhodnutím sp. zn. VP/72/13-K zo 4. februára 2014 výbor uložil navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi, konateľovi ..., s. r. o., pokutu v sume 1 500 € zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára za porušenie povinnosti ustanovenej v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu podať oznámenie za rok 2012 do 31. marca 2013.

Navrhovateľ namieta nezákonnosť napadnutých rozhodnutí výboru, a to z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty na rozhodnutie ustanovenej v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, pričom v odôvodnení svojich návrhov bližšie uvádza:

„Výbor svojím uznesením č... (uznesením č... vo veci sp. zn. VP/72/13-K, pozn.) prijatým na 13. schôdzi výboru začal dňom 21. 11. 2013 voči mne konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona za porušenie povinnosti podať oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov v zmysle čl. 7 ods. 1 ústavného zákona.

Na 15. schôdzi výboru, ktorá sa konala dňa 04. 02. 2014, bolo uznesením č... (uznesením č... vo veci sp. zn. VP/72/13-K, pozn.) konštatované porušenie tejto mojej vyššie citovanej povinnosti, bola mi uložená pokuta, dané poučenie o opravnom prostriedku a bol poverený predseda výboru na vyhotovenie a doručenie písomného rozhodnutia.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza, že výbor sa oboznámil so skutočnosťou nepodania oznámenia dňa 03. 12. 2013 a uznesením č... zo dňa 03. 12. 2013 (uznesením č... z 3. decembra 2013 vo veci sp. zn. VP/72/13-K, pozn.) začal voči mne konanie. Uvedené tvrdenie nie je pravdivé, nakoľko uznesenie č... (aj uznesenie č..., pozn.) je z 21. 11. 2013, kedy bolo aj uvedené konanie začaté.

Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že odo dňa začatia konania (21. 11. 2013) do rozhodnutia (04. 02. 2014) uplynulo 75 dní, čím výbor porušil svoju povinnosť rozhodnúť vo veci do 60 dní od začatia konania. Posledným dňom lehoty na rozhodnutie bol deň 20. 01. 2014, a keďže výbor rozhodol až 04. 02. 2014, mám za to, že jeho rozhodnutie je neplatné z dôvodu nezákonnosti, a to z dôvodu rozporu s čl. 9 ods. 5 ústavného zákona...

Pre úplnosť ešte uvádzam, že aj keby mal súd za to, že konanie bolo voči mojej osobe začaté dňa 03. 12. 2013, posledným dňom na rozhodnutie Výboru by bol deň 01. 02. 2014, čiže aj v tomto prípade by Výbor rozhodol po zákonnej lehote na rozhodnutie.“

Navrhovateľ tiež dôvodí zmätočnosťou či nejasnosťou napadnutých rozhodnutí, keď konštatuje, že v rozhodnutí výboru sp. zn. VP/71/13-K zo 4. februára 2014 „sa uvádza, že som sa k uzneseniu o začatí konania nevyjadril. Uvedené nie je pravdou, nakoľko som sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom doručenom Výboru dňa 20. 12. 2013, čo je deklarované aj v zápisnici z 15. schôdze Výboru zo dňa 04. 02. 2014“. V rozhodnutí výboru sp. zn. VP/72/13-K zo 4. februára 2014 „sa uvádza, že som nepodal oznámenie za rok 2013 do 31. 03. 2013. Uvedené je v rozpore so zákonom, nakoľko oznámenie za rok 2013 som povinný podať až do 31. 03. 2014.“

Podľa slov navrhovateľa „Do uvedenej zápisnice sa p. poslanec O. vyjadril, že bolo voči mne začaté konanie uzneseniami č... a 277 z dôvodu nepodania oznámenia v lehote 30 dní odo dňa ujatia sa funkcie a v lehote do 31. 03. 2013 za rok 2012. V závere vyjadrenia je však paradoxne uvedené, že som podal len oznámenie za rok 2012 do 31. 03. 2013, avšak nepodal som oznámenie pri ujatí sa funkcie.“.

V závere navrhovateľ poukazuje na „vyjadrenie Ministerstva hospodárstva SR, ktoré je zriaďovateľom obchodnej spoločnosti ..., s. r. o. Bratislava, ktoré vo svojom vyjadrení uviedlo, že uvedenú spoločnosť nepovažuje za spoločnosť so 100 % majetkovou účasťou štátu, nakoľko nie je akciovou spoločnosťou“.

Vzhľadom na uvádzané skutočnosti navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia výboru ako nezákonné zrušil.

Na základe výzvy ústavného súdu z 15. apríla 2014 sa k návrhom navrhovateľa vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu podaniami č. VP/71/13-K a č. VP/72/13-K doručenými ústavnému súdu 6. mája 2014. Predseda výboru v týchto vyjadreniach uviedol, že sa nestotožňuje s názorom navrhovateľa, a vyjadril názor, že v predmetných veciach „výbor rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne“.

Vo vyjadrení k návrhu na preskúmanie rozhodnutia „č. VP /71/13-K“ výbor okrem iného uviedol:

„1. Výbor začal voči navrhovateľovi konanie na 14. schôdzi výboru uznesením č... zo dňa 3. decembra 2013. Pokuta za nedodržanie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona bola uložená na 15. schôdzi uznesením č... zo dňa 4. februára 2014. Tvrdenie navrhovateľa, že výbor začal konanie na 13. schôdzi výboru uznesením č... z 21. novembra 2013 je na základe zverejneného uznesenia na internetovej stránke výboru.

Pre presnosť uvádzame, že údaje zverejnené na internetovej stránke výboru majú len informatívny charakter, ktoré boli zverejnené bez overenia podpismi predsedu výboru a overovateľov výboru, pričom právne relevantným dokladom je podpísané uznesenie č... zo dňa 3. decembra 2013, ktoré bolo navrhovateľovi doručené, a ktoré prevzal 13. decembra 2013.

Pokiaľ sa týka námietky za nedodržanie lehoty rozhodnúť do 60 dní od začatia konania poukazujeme na fakt, že v danom prípade v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona ide o poriadkovú lehotu s uplynutím ktorej sa nespája zánik zodpovednosti za porušenie ústavného zákona zo strany verejného funkcionára. Nepopierame fakt, že výbor nerozhodol v tejto lehote, avšak nemá to za dôsledok protiprávnosť predmetného rozhodnutia o uložení pokuty.

2. V súvislosti s námietkou, že rozhodnutie výboru je zmätočné, resp. nejasné uvádzame, že voči navrhovateľovi výbor vedie dve konania.

Prvé konanie č. VP/71/13-K za nepodanie oznámenia, ktoré bol povinný podať do 30 dní odo dňa ujatia sa verejnej funkcie (verejnej funkcie sa ujal 31.5.2012, oznámenie mal podať do 30. 6. 2012).

Druhé konanie č. VP/72/13-K za nepodanie oznámenia za rok 2012 k 31. 3. 2013.

Keďže v obidvoch konaniach išlo o toho istého verejného funkcionára, spravodajca výboru v konaní predniesol spravodajskú správu spoločne, rozprava bola tak isto spoločná, avšak o každom konaní sa hlasovalo samostatne.

Pokiaľ sa týka tvrdenia, že sa navrhovateľ nevyjadril k uzneseniu o začatí konania uvádzame, že výboru bolo skutočne doručené vyjadrenie zo strany navrhovateľa, avšak netýkalo sa konania č. VP/71/13-K, ale konania č. VP/72/13-K, čo vyplýva i zo zaslaného stanoviska zo strany navrhovateľa zo dňa 3. decembra 2013, číslo konania VP/72/13-K.

Podotýkame, že navrhovateľ vo svojom vyjadrení opäť poukazuje na dokument, ktorý bol zverejnený na internetovej stránke výboru.

V súvislosti s podaním oznámenia pri ujatí sa verejnej funkcie uvádzame, že toto oznámenie navrhovateľ zaslal až 31. marca 2014 spolu s oznámením, ktoré zaslal za rok 2013 k 31. 3. 2014, hoci tak mal urobiť do 30. júna 2012.“

Vo vyjadrení k návrhu na preskúmanie rozhodnutia „č. VP /72/13-K“ výbor tiež uviedol:

«1. Výbor začal voči navrhovateľovi konanie na 14. schôdzi výboru uznesením č... zo dňa 3. decembra 2013. K uzneseniu o začatí konania sa navrhovateľ vyjadril listom doručeným výboru 20. decembra 2013, označeným ako „Stanovisko dotknutého verejného

funkcionára k návrhu Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zo dňa 3. decembra 2013, číslo konania VP/72/13-K.“.

Pokuta za nedodržanie povinnosti podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona bola uložená na 15. schôdzi uznesením č... zo dňa 4. februára 2014. Tvrdenie navrhovateľa, že výbor začal konanie na 13. schôdzi výboru uznesením č... z 21. novembra 2013 je na základe zverejneného uznesenia na internetovej stránke výboru. Skutočnosť, že navrhovateľ vedel o tom, že uznesenie je zo dňa 3. decembra 2013 potvrdzuje aj predmetné stanovisko navrhovateľa, ktoré bolo výboru doručené 20. decembra 2013.

Pre presnosť uvádzame, že údaje zverejnené na internetovej stránke výboru majú len informatívny charakter, ktoré boli zverejnené bez overenia podpismi predsedu výboru a overovateľov výboru, pričom právne relevantným dokladom je podpísané uznesenie č... zo dňa 3. decembra 2013, ktoré bolo navrhovateľovi doručené, a ktoré prevzal 13. decembra 2013.

Pokiaľ sa týka námietky za nedodržanie lehoty rozhodnúť do 60 dní od začatia konania poukazujeme na fakt, že v danom prípade v čl. 9 ods. 5 ústavného zákona ide o poriadkovú lehotu s uplynutím ktorej sa nespája zánik zodpovednosti za porušenie ústavného zákona zo strany verejného funkcionára. Nepopierame fakt, že výbor nerozhodol v tejto lehote, avšak nemá to za dôsledok protiprávnosť predmetného rozhodnutia o uložení pokuty.

2. V súvislosti s námietkou, že rozhodnutie výboru je zmätočné, resp. nejasné z dôvodu, že výbor v rozhodnutí uviedol, že nepodal oznámenie za rok 2013 k 31. 3. 2013 uvádzame, že ide o administratívnu chybu pri písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktorého intenzita nezakladá zmätočnosť, resp. nejasnosť rozhodnutia.

3. Pokiaľ sa týka poukázania navrhovateľa na vyjadrenie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, ako zriaďovateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, že táto nie je obchodnou spoločnosťou so 100 % majetkovou účasťou štátu uvádzame, že podľa čl. 2 ods. 1 ústavného zákona sa tento zákon vzťahuje okrem iného aj na funkciu uvedenú pod písmenom zb), ktorými sú štatutárny orgán alebo členovia štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Z príslušnej stránky obchodného registra na internete výbor zistil, že ..., s. r. o. Bratislava je spoločnosťou, v ktorej je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky

(ďalej len „ministerstvo“) jediným spoločníkom. Listom zo dňa 21. októbra 2013 bol minister hospodárstva Slovenskej republiky požiadaný o zaslanie údajov, ktoré súviseli s registráciou verejného funkcionára do zoznamu výboru, a to ešte pred začatím konania.

Listom zo dňa 31. októbra 2013 bolo výboru zo strany ministra hospodárstva Slovenskej republiky zaslaný požadovaný údaj s tým, že ministerstvo chybné považovalo za obchodné spoločnosti len akciové spoločnosti, a z tohto dôvodu neuvádzalo ako verejných funkcionárov členov štatutárneho orgánu spoločností s ručením obmedzeným.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov je obchodná spoločnosť právnickou osobou založenou za účelom podnikania. Je všeobecne známe, že obchodnými spoločnosťami sú verejná obchodná spoločnosť, komanditná spoločnosť, spoločnosť s ručením obmedzeným a akciová spoločnosť. Z tohto dôvodu máme za to, že výbor v identifikácii toho, či predmetná spoločnosť s ručením obmedzeným je obchodnou spoločnosťou postupoval správne.»

Vzhľadom na uvedené výbor navrhol, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia „s poukazom na §73b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov potvrdil, a nepriznal navrhovateľovi prípadnú náhradu trov konania“.

II.

Z obsahu návrhov vrátane ich príloh, z vyjadrení výboru, ako aj z obsahu predloženého spisového materiálu vo veciach navrhovateľa ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Navrhovateľ je konateľom ..., s. r. o., od 31. mája 2012, keď sa ujal výkonu funkcie štatutárneho orgánu. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I, kde je uvedená obchodná spoločnosť zapísaná, vyplýva, že jediným spoločníkom ..., s. r. o., je Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo hospodárstva“). Z uvedeného je zrejmé, že ide o obchodnú spoločnosť so stopercentnou majetkovou účasťou štátu (zastúpeného ministerstvom hospodárstva).

1. V konaní sp. zn. VP/71/13-K výbor po zistení, že navrhovateľ ako konateľ ..., s. r. o., nepodal v ustanovenej lehote (do 30 dní odo dňa ujatia sa výkonu verejnej funkcie) písomné oznámenie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, uznesením č... z 3. decembra 2013 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Výbor súčasne požiadal navrhovateľa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu. Navrhovateľ výzvu výboru prevzal 13. decembra 2013, na túto však nereagoval a k začatiu konania sa nevyjadril.

Po vykonanom dokazovaní výbor dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ porušil ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal 4. februára 2014 uznesenie č..., ktorým schválil rozhodnutie sp. zn. VP/71/13-K. V napadnutom rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ tým, že nepodal oznámenie podľa čl. 7 ústavného zákona v súvislosti s ujatím sa výkonu verejnej funkcie, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (verejnej funkcie sa ujal 31. mája 2012, oznámenie mal podať do 30. júna 2012, oznámenie ku dňu rozhodnutia výboru nepodal), za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložil pokutu v sume 786 € zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 27. februára 2014.

2. V konaní sp. zn. VP/72/13-K výbor po zistení, že navrhovateľ ako konateľ ..., s. r. o., nepodal v ustanovenej lehote (do 31. marca 2013) písomné oznámenie za rok 2012 podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona, uznesením č... z 3. decembra 2013 začal proti navrhovateľovi konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Výbor súčasne požiadal navrhovateľa podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu. Navrhovateľ na výzvu výboru reagoval listom doručeným výboru 20. decembra 2013, v ktorom uviedol, že *„Do dnešného dňa žiaden z konateľov spoločnosti ... s. r. o. nepodal majetkové priznanie. Na základe právneho názoru zriaďovateľa z roku 2006 nepodlieha štatutár spoločnosti ... s. r. o. zákonu 357/2004 Z. z. o ochrane verejného*

záujmu... Nakoľko mi nebola známa zmena tohto právneho názoru a v súvislosti so začatím uvedeného konania Vám prikladám majetkové priznanie v zmysle zákona.“.

Po vykonanom dokazovaní výbor dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že navrhovateľ porušil ustanovenie čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Z tohto dôvodu prijal 4. februára 2014 uznesenie č..., ktorým schválil rozhodnutie sp. zn. VP/72/13-K. V napadnutom rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľ tým, že nepodal oznámenie za rok 2012 podľa čl. 7 ústavného zákona, porušil povinnosť ustanovenú v čl. 7 ods. 1 ústavného zákona (oznámenie mal podať do 31. marca 2013, oznámenie podal 19. decembra 2013), za čo mu v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. a) ústavného zákona uložil pokutu v sume 1 500 € zodpovedajúcej mesačnému platu verejného funkcionára. Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené 7. marca 2014.

III.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 2 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na obsah návrhov vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 3365/2014 a sp. zn. Rvp 3366/2014 a z neho vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť, ako aj na totožnosť v osobe navrhovateľa a odporcu (výboru), proti ktorému návrhy smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení týchto návrhov na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

IV.

Podľa uznesenia sp. zn. PLz. ÚS 1/07 z 2. mája 2007 prijatého podľa § 6 zákona o ústavnom súde o zjednotení odchylných právnych názorov senátov ústavného súdu na konanie vo veciach podľa čl. 9 a nasl. ústavného zákona o ochrane verejného záujmu sa na toto konanie vzťahuje § 25 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sa každý návrh predbežne prerokuje.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Citované právne názory ústavného súdu týkajúce sa zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy možno nepochybne primerane aplikovať aj

na predbežné prerokovanie návrhov na začatie konania vo veciach ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať najmä taký návrh v týchto veciach, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistí takú príčinnú súvislosť medzi navrhovateľom namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a ustanoveniami ústavného zákona, ktorých porušenie namieta, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyhovieť návrhu navrhovateľa po jeho prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona verejný funkcionár je povinný do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie, a počas jej výkonu vždy do 31. marca podať písomné oznámenie za predchádzajúci kalendárny rok.

Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona o ochrane verejného záujmu dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2 ústavného zákona.

Podľa § 73a ods. 1 zákona o ústavnom súde sa konanie o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov začína na návrh verejného funkcionára, ktorého sa týka rozhodnutie orgánu, ktorý vykonáva konanie o návrhu vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona.

Podľa § 73b ods. 2 zákona o ústavnom súde o návrhu koná a rozhoduje senát ústavného súdu na neverejnom zasadnutí.

Podľa § 73b ods. 3 zákona o ústavnom súde ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

Podľa § 73b ods. 4 zákona o ústavnom súde rozhodnutie ústavného súdu je konečné.

Z citovaných ustanovení zákona o ústavnom súde vyplýva, že v konaní o preskúmanie rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je v právomoci ústavného súdu preskúmať, či konanie navrhovateľa ako verejného funkcionára bolo alebo nebolo v rozpore s ustanoveniami ústavného zákona, t. j. či povinnosti verejného funkcionára vyplývajúce z ústavného zákona porušil alebo neporušil, a teda či je z tohto hľadiska rozhodnutie orgánu konajúceho vo veci ochrany verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov (výboru) z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné.

Z obsahu návrhov vyplýva, že navrhovateľ svoj návrh na zrušenie napadnutých rozhodnutí výboru odôvodňuje ich nezákonnosťou, ktorá spočíva v:

1. nedodržaní zákonnej lehoty na rozhodnutie výboru v zmysle čl. 9 ods. 5 ústavného zákona, pričom navrhovateľ v tejto súvislosti spochybňuje aj samotný dátum začatia konania;
2. zmätočnosti, resp. nejasnosti napadnutých rozhodnutí;
3. tvrdení, že podľa vyjadrenia ministerstva hospodárstva, ktoré je zriaďovateľom ..., s. r. o., uvedenú spoločnosť nemožno považovať za spoločnosť so stopercentnou majetkovou účasťou štátu, pretože nie je akciovou spoločnosťou.

Ústavný súd preskúmal uvedené námietky navrhovateľa a dospel k záveru, že sú neopodstatnené.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľa, že výbor nedodrжал 60-dňovú lehotu na rozhodnutie odo dňa začatia konania ustanovenú v prvej vete čl. 9 ods. 5 ústavného

zákona, ktorá by mala byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru, sa ústavný súd už vo svojej doterajšej judikatúre viackrát vyjadril, keď konštatoval, že v právnom poriadku Slovenskej republiky absentuje právna úprava následkov prekročenia tejto lehoty, t. j. jej uplynutie sa nespája so žiadnymi právnymi účinkami. Na základe toho možno dospieť k záveru, že výbor môže ústavne relevantným spôsobom rozhodnúť aj po uplynutí tejto lehoty, t. j. ide len o poriadkovú lehotu, ktorej márne uplynutie nemôže byť dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia výboru (napr. III. ÚS 23/07, IV. ÚS 3/07, III. ÚS 84/08 atď.). Ústavný súd nevidí dôvod na odklon od uvedeného právneho názoru ani vo veci navrhovateľa, aj keď považuje za potrebné opätovne pripomenúť, že je v záujme dodržiavania princípov právneho štátu, najmä právnej istoty účastníkov konania, aby výbor vydával rozhodnutia v lehote ustanovenej v prvej vete čl. 9 ods. 5 ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. aj napriek tomu, že táto lehota je poriadková.

Pokiaľ ide o navrhovateľom spochybňovanú otázku začatia namietaných konaní výborom, z predloženého spisového materiálu vo veciach navrhovateľa jednoznačne vyplýva, že výbor začal konanie 3. decembra 2013 vo veci sp. zn. VP/71/13-K uznesením č... a vo veci sp. zn. VP/72/13-K z 21. novembra 2013 uznesením č..., ktoré navrhovateľ aj prevzal. Uznesenia č... a č..., ktoré sú prílohou návrhov navrhovateľa, ústavný súd nepovažoval za relevantné z dôvodu, že na týchto uzneseniach absentujú podpisy predsedu výboru a overovateľov výboru.

Ústavný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutia sú zmätočné, resp. nejasné z dôvodu niektorých tvrdení v nich uvedených, ktoré podľa navrhovateľa nie sú pravdivé.

Zo skutkového stavu zisteného ústavným súdom jednoznačne vyplýva, že stanovisko navrhovateľa doručené výboru 20. decembra 2013 sa týkalo len konania sp. zn. VP/72/13-K, ktoré navrhovateľ v tomto stanovisku aj označil. Preto zodpovedá skutočnosti konštatovanie výboru v rozhodnutí sp. zn. VP/71/13-K zo 4. februára 2014, že navrhovateľ sa k uzneseniu o začatí konania nevyjadril.

Čo sa týka námietky navrhovateľa, že výbor v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sp. zn. VP/72/13-K zo 4. februára 2014 uviedol, že „*nepodal... oznámenie za rok 2013 do 31. 3. 2013*“, ústavný súd konštatuje, že ide o zrejmu chybu v písaní, ktorá nezakladá dôvod namietanej nezákonnosti napadnutého rozhodnutia výboru.

Ústavný súd sa nestotožnil ani s tvrdením navrhovateľa, ktoré opiera o bližšie nekonkretizované stanovisko ministerstva hospodárstva, podľa ktorého ..., s. r. o., nemožno považovať za spoločnosť so stopercentnou majetkovou účasťou štátu, keďže nie je akciovou spoločnosťou.

Podľa čl. 2 ods. 1 písm. Zb.) ústavného zákona sa tento ústavný zákon vzťahuje na funkcie štatutárneho orgánu alebo členov štatutárneho orgánu obchodných spoločností so stopercentnou majetkovou účasťou štátu.

Ústavný zákon teda nevyníma spod svojej pôsobnosti funkcie štatutárneho orgánu/členov štatutárneho orgánu v spoločnostiach s ručením obmedzeným, keď v citovanom čl. 2 ods. 1 písm. Zb.) hovorí vo všeobecnosti o obchodných spoločnostiach so stopercentnou majetkovou účasťou štátu. V zmysle § 56 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov obchodnými spoločnosťami sú v zmysle zákona aj spoločnosti s ručením obmedzeným. Preto nemožno súhlasiť s názorom navrhovateľa, že pôsobnosti ústavného zákona podliehajú len funkcie štatutárneho orgánu/členov štatutárneho orgánu „štátnych“ akciových spoločností. V súvislosti s touto námietkou je potrebné uviesť, že právny názor ministerstva hospodárstva ako zriaďovateľa uvedenej spoločnosti nie je relevantný vo vzťahu k posúdeniu toho, či navrhovateľ porušil povinnosti vyplývajúce z ústavného zákona.

Z týchto dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa proti napadnutým rozhodnutiam uvedené v jeho návrhoch sú zjavne neodôvodnené a nezakladajú také dôvody na spochybňovanie napadnutých rozhodnutí výboru, ktoré by bolo potrebné posúdiť po prijatí návrhov na ďalšie konanie. Ústavný súd preto návrhy navrhovateľa

odmietol už pri ich predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2014